

HEIMWEE

Beeld: Eliza Bordeaux

Wanneer zou hij komen? Het begon te motregenen. Het zou niet lang duren voor zijn zomerjas doorweekt zou zijn. Waarom had hij zijn zomerjas nog steeds aan? De zomer was toch al enige weken voorbij. De dagen werden merkbaar korter. De zon was onder. De dag was voorbij, donker en nat, zoals het eigenlijk de hele dag al geweest was.

Toch was hij blij buiten te zijn, weg uit het vreselijke gebouw, zo somber en grijs, dat de mooiste zomerdag er een gure herfst dag leek te zijn. Weg wilde hij al jaren. Maar nu was het dan eindelijk zover.

Gelukkig had hij zijn rugzak mee. De lichtgevende sterren op de blauwe rugzak straalden, zelfs met dit sombere weer. In de rugzak zat alles wat hij nodig had, hoewel hij nog het meest aan de tas zelf gehecht was.

Hij had de tas voor zijn verjaardag van zijn moeder gekregen. Dat was een heerlijke dag: de zon had geschinen, al zijn vrienden waren gekomen en er was taart en limonade. Het verschil met vandaag kon niet groter zijn. Maar met de rugzak had hij altijd die dag een beetje bij zich.

De bushalte was verlaten. Er stond verder niemand te wachten. De halte bestond uit niet meer dan een haltebord en een stoepje. Er was geen enkele beschutting. Hij vroeg zich

af hoelang zijn zomerjas de regen nog zou tegenhouden. Waarschijnlijk niet lang meer. Hij keek om zich heen. Nergens was een plek om te schuilen voor de miezerregen. Hopelijk kwam de bus nu snel.

Als zijn telefoon het zou doen, had hij nu op zijn telefoon kunnen kijken wanneer de bus verwacht werd, maar de batterij was leeg. Waarom had hij er niet aan gedacht de telefoon aan de oplader te hangen? Hij had lang genoeg de tijd gehad. Toen had hij er helaas niet aan gedacht.

In de verte verschenen twee lichten. Zou het de bus zijn? Langzaam kwamen de lichten dichterbij. De auto reed voorbij, midden door de plas die zich voor de bushalte gevormd had. Een grote golf spatte op, over de bushalte. Zijn zomerjas had het nu definitief opgegeven. De natte, koude stof plakte aan zijn huid. Een rilling ging door hem heen.

Eindelijk verschenen in de verte weer twee lichten, nu met een bestemmingsaanduiding. Een windvlaag kwam voorbij en wierp nog meer motregen in zijn gezicht, alsof het weer nog een laatste punt wilde maken. Toen stopte de bus bij de halte, de deur ging open en hij stapte de warme, droge bus in. Eindelijk naar huis.